

September 2021

Terug

Wellicht is het de iets naar voren hellende houding,
zijn het de denkbeeldige handen reikend naar
een verkreukelde hypothese in een binnenzak

nee, misschien is het meer nog hoe je zonder
iets te zien toch naar iets kijken kunt

mijn stem is nu al een tijdje naar binnen gekeerd
mijn tong een log beest in mijn mond,
de toekomst een onverzettelijk verlangen

en dan de rest van de wereld
die hoopvol bij je naar binnen gaat
je ramen zijn als ogen waardoor
je wantrouwend terug naar buiten tuurt,
juist daar vinden we elkaar terug

een weerspiegeling, een discussie en
onze verschillen een ankerpunt

Oktober 2021

Eeuwige student

Volgens mijn grootvader bestaat studeren
uit niets anders dan schijnveiligheid,
de wereld wordt er niet anders van wanneer je hem
weet te duiden; verrot blijft verrot

mijn grootvader overleefde de hongerwinter
en verdomme, dat betekent iets

vandaag is weer zo'n dag waarop ik
ernaar neig hem gelijk te geven
teveel informatie leidt tot stagnatie
een minuut die niet uit lijkt te willen gaan

er zijn ontelbare dingen die we onszelf voorhouden
de waarheid is een vraag die eeuwig voortduurt

toch blijf ik hier, ik kan niet naar huis
aanhoudend mis ik iets, het behoren
tot iets groters dan mijzelf, een willekeurig
iemand die ik in een bezwete hand mag knijpen

ik wil mijzelf uitvinden tot ik niet meer kan

November 2021

Slaap

ik denk aan de glow-in-de-dark-sterren
op het plafond van het slaapkamertje
in mijn ouderlijk huis, ruimtes
waarin ik een wakend heelal voor ons schiep

de slaap is een ontembaar dier geworden
ze wacht schouderophalend in de hoeken
van kamers, nadert mijn bed met gepaste afstand

ze is van me vervreemd,
hijgt in nekken, gromt naar hen
die ik mee naar huis neem en
legt te veel nadruk op stilletes

ik kan mijzelf voorliegen, zeggen dat we jong zijn
de dingen overgaan en andere zaken zich aandienen
we willen in elkaars armen, een geregeld leven misschien

we komen beslagen tot stilstand,
rapen de schellen van onze ogen
ik hoor de echo in jouw armen;
ontwijk mijn eigen lelijkheid

zoals je me dan verwijtend aankijkt wanneer de ochtend
nadert en ik me opnieuw in jouw lichaam pers
ik wil je binnenkant met sterren beplakken

een heelal voor je bouwen met mijn ogen dicht

December 2021

Winter

We knopen onszelf aan elkaar
denken onszelf volwassen en intact,
ik strijk de deuken uit onze fundering

toch hangen we gejaagd de kerstslingers op,
de kinderen willen altijd meer dan we kunnen geven,
en de winter beukt al tegen de ramen

het donker tuimelt de dag steeds vroeger in,
in haar armen waan ik mijzelf tijdelijk een ander,
troostend reik ik met mijn vingers naar

de plooien van mijn huid, diep en verzadigd
de diepte verlangt ernaar aangeraakt te worden,
vertraagd stoppen we diezelfde verlangens in dozen

we denken aan veiligheid, maar steeds hetzelfde
en toch iets anders willen, breekt ons op;
we zijn elkaars prooi geworden

de resten zullen op termijn verkleven
zelfs helemaal verdwijnen, misschien

Januari 2022

2022

Dat dit jaar dan mag zijn als een oude jas
waarvan de stof zowel vertrouwd als nieuw aanvoelt
dat we dan met onze handen langs de gaten in de voering
mogen strijken, ze vinger voor vinger omarmen

dat we die jas dan af en toe binnenstebuiten
durven dragen, zodat we hem met andere ogen
kunnen bekijken, dat we er dan iets in terugvinden
waarvan we dachten dat we het kwijt waren geraakt

dat we onszelf van voorgaand verdriet mogen losscheuren,
in de ruimte die ontstaat nieuwe ontmoetingen
mogen verwelkomen, dat de stof dan gewend raakt
aan al die nieuwe geuren en zichzelf meer liefheeft dan ooit

dat we dan vaker hardop mogen zingen, zomaar op straat en
dat we, zodra we op temperatuur zijn gekomen, onze jassen vaker
uitlenen aan een ander en dat we dan durven zeggen:
'Houd hem maar, ik heb hem niet meer nodig'

Februari 2022

Juf

Ze keek me aan vanachter een fletse winkelruit,
haar gestalte verregend, haar haren vastgeplakt
aan haar voorhoofd; ze was mooier dan ooit

er vloog luid krijsend een meeuw voorbij
en ik stond daar maar, schuilend voor het heden

soms kun je meteen al zien of iets op termijn
overstromen zal, de meeuw kwam teruggevlogen,
ik wenste mijzelf een universum weg

toen ik haar op mijn achtste na de les eens had gevraagd
wat de zin van het leven is, had ze me toevertrouwd

dat het lijkt op iets als watervrees, op het eerste gezicht
monsterlijk maar uiterst tembaar en overkomelijk
ze liep nu evengoed verder

de meeuw landde op de drempel van de winkel
vanwaaruit ik haar had bespied en keek me beschuldigend aan,

ik herinner me iets met liefde
en hoe ik het later nooit op de juiste manier doseren zou

Maart 2022 - Vrouwendag

Ode aan al haar vormen

Voor vrouwendag

Ze perst haar reflectie uit, probeert de jaren om te keren
ze vloekt hardop, de weegschaal een bron van lastering en zelfhaat
de vorm waarin ze zich gevangen voelt, past haar niet langer

haar rondingen te fors naar haar smaak, haar lippen te dun,
haar borsten onevenredig aan elkaar, haar kin te puntig, haar buik
vormt
rondom een zwemband die op onverklaarbaar brede heupen rust

en hoe ze deze oordelen dagelijks met honderdduizend anderen deelt,
hoe ze hierbij vergeet zichzelf door de ogen van de ander te bekijken,
vergeet om zichzelf te vieren, te bejubelen en hoe ze dan nalaat tegen

zichzelf te zeggen: hier staat een verfijnd hemels wezen met
eigen dromen en verlangens, een lichaam dat in staat is om een
leven te herbergen, dit is mijn lijf, hier huizen mijn gedachten en
gevoelens

en daar heb ik recht op, mijn ronde vormen accentueren mijn
fundament,
verankeren mijn ziel en persoonlijkheid tot iets verhevens en als er
dan zoiets moois op aarde rondloopt, moet er haast wel een God
bestaan

Maart 2022

Sleutelkinderen

We schuilen in het tunneltje dat beklad werd door de oudere kinderen, iemand schreef 'I love Jason' naast het woord 'hate', ik zoek naar betekenis, we zijn alleen,

wachten tot de regen stopt, onze fietsen leunen verstrengeld tegen de muur, een beetje zoals wij vastzitten aan elkaar, we wachten tot iets of iemand

een knoop doorhakt, je kijkt naar de samengepakte wolken vraagt of het ook pijn doet wanneer ze zich van elkaar losscheuren, hoe het is om een meisje te zijn en of jongens

volgens ons echt allemaal klote zijn, ik denk aan een tekenfilm die ik ooit zag, over een elfenjongen in een luciferdoosje en hoe ik elke keer moest huilen wanneer zijn moeder

hem in kwam stoppen, hoe hard ik dan wenste dat je me uit kon vouwen en op kon bergen, dat iemand 's avonds mijn lakens zou komen instoppen, me elke dag zou zeggen

hoe mooi ik ben

April 2022 – Dag van Autisme

Trotseerbaar

Voor de Wereld Autisme Dag

Als ik ons iets toewens is het een trotseerbare wereld
rechte lijnen en evenredige vormen, een kloppend
geheel waarin alle regels als trapleuningen zijn;
vormen waaraan iedereen zich vast kan houden

wanneer ik 's avonds in bed lig maak ik mijzelf vaak wijs dat
alles in de wereld is geschapen om mij te treiteren,
haar bergen teveel en te vaak, de dalen zo godvergeten diep

op sommige dagen gaat het wel, ik zet de dag naar mijn hand,
ik meen mijzelf te zien in de ander, ik ben deel van een
geheel; eindelijk eens een vergelijking die me toelacht

op andere dagen moet ik mijzelf eraan herinneren hoe
het is om adem te halen, ik adem diep en rustig in totdat
mijn brein kalmeert om me vervolgens te realiseren

dat je dingen pas echt loslaat als je beseft dat sommige zaken nooit
volledig te begrijpen zijn en hoe je een stuk minder hard valt als je
eenmaal snapt dat je niet altijd alles alleen te trotseren hoeft

April 2022

Honger

*Voor de zingende dakloze man voor het pand van de Schuurman
Schoenen*

Bijna nooit staat hij eens, zijn ruimte in deze wereld beperkend tot een klein hoekje voor deze schoenenwinkel, staan wil ook bijna niet meer, zijn rug kromgetrokken als de planken van een huis dat al veel te lang kampt met vochtproblemen

bedelen daar doet hij niet aan, aarzelen des te meer, zo is hij hier in eerste instantie terechtgekomen hij vraagt me om een sigaret, verwijt me dat ik niets sterkers heb, drukt hem na slechts twee trekjes al uit op straat, ze doen hem te veel

denken aan alle peuken die zijn vader ooit op zijn rug uitdrukte, ik kijk naar de asvlek die bij het uitdrukken van de sigaret ontstaat op straat, mijn problemen als die vlek, klein en onbenullig in dit grotere geheel, hij ziet me kijken

zingt dat ik niet zo moet twijfelen, dat het studenten is toegestaan om nog te geloven in een zekere goedheid, dat het normaal is om honger te hebben naar meer en bij machte van de lieve heer is het ons vergeven, ik vraag me af wanneer het duister in mij

zal ontwaken, de leegte trekt al aan me

Mei 2022

Game-over

De gehele basisschoolperiode had je mijn hand vastgehouden, in elkaar gehaakt tot het bittere einde ineens was daar havo-3 en over zulke dingen werd nu eenmaal gefluisterd, honend noemden ze ons lesbo's

na een paar dagen was je het zat en kuste je me ineens we hadden midden in de kantine gestaan, er ontwaakte iets in mij dat ik nog steeds niet definiëren kan, toch spraken we na school net als anders online af, we gameden tot etenstijd

stiekem fantaseerde ik vaak over mijn handen in je schoot, hoe je ze strelen zou zoals je soms ook met je vingers over dat toetsenbord gleeed, maar alles houdt een keer op te bestaan; je vond andere vriendinnen, sinds een maand fietsen we niet

langer samen naar school, op een dag zag ik hoe de dozen uit jullie huis in een vrachtwagen werden geladen, ik brak in duizend pixels uiteen, je kunt de dingen nu eenmaal op zo veel verschillende manieren verkloten dat het zo goed als

onmogelijk wordt om iets niet te verkloten, net als wanneer je even niet oplet in een Boss Fight, je tot overmaat van ramp de verkeerde armor draagt: GAME-OVER ik kijk naar mijn beeldscherm, mijn eigen beeltenis

drijft al verder van me weg, ik denk aan al die keren dat ik haar hier bij mij op de stoep had zien staan hoe zij haar rol als laatste eindbaas overtuigend had gespeeld, hoe ik haar maar niet kan verslaan

Juni 2022

Tuinstoelenparadijs

Voor alle wachtenden in de wachtruimte van het Universitair Centrum Psychiatrie (UCP)

Hier in dit tuinstoelenparadijs,
een voorportaal tot het uitkleden van
de mens, hier is het binnenstebuiten
keren van student tot hoogleraar
schaamteloos tot sport verheven

je zit naast me met gesloten ogen,
en ik zou zweren dat je elk uur ouder
wordt, je handen zijn in je schoot
gevouwen, bijna alsof je klaar bent
om iets aan iemand op te biechten

wanneer ze me straks oproepen en
me vragen te omschrijven wat er
aan de hand is, zou ik willen zeggen:
ik ben een twijfelaar, niet iemand aan
wie je je vast kunt houden, ik kots

gebeurtenissen uit in jaartallen,
de kraters in mijn binnenste zijn niet langer
te overbruggen en de dingen die ik doe
zijn net als de pillen die ik al jaren slik
verdovend en weinig effectief, ik hecht

me niet of te weinig en dat is dan ook
hetgeen waarin ik mijzelf inmiddels een
expert zou kunnen noemen, weglopen
van wat me raakt, ik zou zo graag eerlijk
tegen je willen zijn en willen bekennen hoe

ik maar blijf drinken om niet te verdrinken,
hoe er niets in deze wereld is dat ik je terug
kan geven maar dat je mijn leven verdraaglijk
maakt en dat dat verschrikkelijk egoïstisch van
me is om te denken: we lijden tenminste samen

Juni 2022 – Kwetsbaarheid

Huisdichter Laura van Meijeren deed de afgelopen maanden een oproep aan studenten, oud-studenten en medewerkers van de RUG om haar zinnen en poëtische vondsten te sturen. Uit al het materiaal wat ze binnen kreeg stelde ze het gedicht 'Kwetsbaarheid' samen. Een gevoelig en emotioneel gedicht. Laura: "Ik ben erg verrast door het resultaat, het was superleuk om te doen".

'Al mijn dank gaat uit naar de studenten, oud-studenten en medewerkers van de RUG die poëtische zinnen aanleverden voor dit gedicht over kwetsbaarheid'.

Er is geen weg meer terug, je armen
om mijn schouders doen een oerinstinct
ontwaken, iets in mij bevriest, schreeuwt
dat ik het op een lopen zetten moet

ik vermijd het liefst elke vorm van
oogcontact, want wat zijn ogen anders
dan de etalages van een ziel, ramen om door
naar binnen te staren en wat schuilt daar in de
luwte, wachtend om ontmaskerd te worden?

ik heb de dingen het liefst zorgvuldig ingekapseld,
terwijl jij meteen begint om muren neer te halen,
je bulldozert er al overheen voordat ik kan
protesteren en kijkt, ziet wat er door de jaren
heen achter verborgen is geraakt

op dit moment weet ik zeker dat schaamte
als een splinter is, te klein is om eruit te peuteren

en toch altijd irritant aanwezig, ik voel mijn
tranen branden in mijn ogen, ik laat ze niet

naar buiten, nog niet, want dat vuur bewaar
ik voor jou, de splinter blijft daar eeuwig zitten,
kwetsbaarheid is als een waas van naaktheid die
over iedereen heen ligt en geloof je me als ik je zeg
dat ik niet langer in sluitingstijd wil verkeren?

dus ontleed me maar, stroop mijn huid af
als dat van een dier, ik wil open, openheid,
openbaar, open loop ik over en uiteindelijk
sluitend wil ik terugkeren, totdat je al mijn
luchtkastelen hebt afgebroken